

אופרה מסוג אחר - מותחן עוצר נשימה על הבמה נועה דנון מספרת על תפקיד האומנת בטבעת החנק

קט לברוח אבל היא מבינה שאהבתה הגדולה למיילס לא מאפשרת לה לעשות זה והיא חוזרת ומשיבה מלחמה שעה. זה או אני או הם עד הסוף המר. והסוף מאוד מאוד מר. אמנם כן אני יכולה לומר "ניצחנו" כי מיילס גבר על הרוח, אבל הרוח הרגה אותנו. אבל האם זו באמת הרוח שחנקה והרגה את מיילס? או אולי האם זו אני, האומנת, שמרוב אהבה ואובססיות כשאני מנסה להגן על מיילס אני פשוט חונקת אותו, חניקה פיזית או אולי רק חניקה מטאפורית. בכל מקרה זו תחושה של אבדן ואבל, אפיסת כוחות.

בהפקה שהשתתפתי בה, ברור לחלוטין כי לאחר מה שקורה האומנת מוכנסת למוסד פסיכיאטרי. זו היתה הפקה מודרנית שבה הדמות של האומנת היתה דמות די אלימה. ואני מאוד מתרגשת לקראת ההפקה בארץ שתהיה הרבה יותר מסורתית, מעין חזרה למקורות. אבל חשוב לי לומר כי מבחינתי האומנת זה התפקיד שהכי נהייתי לעשות. רוב הדמויות שאני מבצעת די משעממות, האומנת לעומתן פשוט מדהימה. המתחן הפסיכוי הזה מסעיר ומרתק. זה לקחת חלק בסרט אימה וזו חוויה אדירה! ■

האומנת באופרה הזו היא בחורה צעירה ודי תמימה שמוצאת את עצמה לפתע בלי כל הכנה מוקדמת בתוך סיפור אימה, בתוך סטואציה מפחידה ומאוד לא נעימה. אנחנו לא יודעים עליה שום דבר, מי היא, מהיכן היא מגיעה, או מה היא עשתה לפני כן. אנחנו

אפילו לא יודעים מה שמה. לדעתי היא יתומה שמגיעה לתפקיד חדש עם תקוות רבות מחד אבל עם חסך רגשי גדול ביותר מאידך ומכאן אפשר גם להבין את העובדה שהיא מתייחסת לשני הילדים, פלורה ובעיקר מיילס, באובססיות אולי אפילו מוגזמת.

לבד באחוזת עם שני הילדים היתומים וסוכנת הבית שלהם, הגברת גראוס, האומנת מתחילה לפתע לראות דמויות. אבל ברגע שנודע לה כי הדמויות האלו הן לא אנשים חיים אלא בעצם אנשים שמתו - ברגע הזה מתחיל סרט אימה שממנו היא כלל לא מסוגלת להשתחרר. לפתע האומנת מבינה כי היא נרדפת על ידי שתי רוחות שעולות מהקבר ומנסות לעשות כל שביכולתן לפגוע בילדים שהיא/אני כל כך אוהבת ומגינה עליהם בכל נפשי, כאילו הייתי האימה שלהם.

.....
ואני חייבת לומר שבתקופת החזרות להפקה, כששרתי את התפקיד לראשונה במגדבורג לפני מספר שנים, אני נועה לקחתי את הסיפור הזה אתי הביתה. נכנסתי עמוק מאוד למותחן האימה הזה, הייתי מתעוררת בלילות מפחדת ומבוהלת, עלו לי תמונות בראש, זה היה ממש תפקיד שנכנס לי לתוך הנשמה.

אין ספק שהאומנת מאמינה ברוחות האלו, מבחינתה הן דמויות אמיתיות, דמויות רעות שבאות לפגוע ביקר לה מכל ולכן אני יוצאת כאן למלחמה. היא אולי מנסה לרגע

100 שנה להולדתו של בריטן

המלחין הבריטי הנודע בנג'מין בריטן נולד ב-1878 ובמהלך הקריירה שלו כתב את כמה מיצירות המופת האופראיות של המאה ה-20 ובכלל. באופרה הישראלית הועלו הפקות של פיטר גריימס, חלום ליל קיץ, בילי באד ולפני שנים רבות של בטבעת החנק, אופרה החוזרת עכשיו לבמה בהפקה חדשה. בריטן כתב אופרות מרתקות במינן, יצירות דרמטיות ספרותיות שמרכזן דמויות שוליות, דמויות שהחברה דוחה אותן ובזה להן, דמויות אלימות למדי, ובטבעת החנק אינה שונה מכך. האופרה, המבוססת על בסיס נובלה מאת הנרי ג'יימס, מספרת על רוחות רפאים הקמות לתחייה כדי לפגוע בילדים קטנים. בשנת 2013 מציין עולם האופרה מאה שנה להולדתו של בריטן - מלחין גדול שכל אחת המאפיינות שלו היא מסע נפשי מרתק לנבכי נפש האדם.